

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
П-4 У. 12176/16
24.04.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Драгана Јовановића, председника већа, Ненада Стојановића и Сандре Пауновић, чланова већа, са судским саветником Драганом Ранђеловић, записничарем, решавајући у управном спору по тужби коју је поднео тужилац А.А. из ...,, кога заступа пуномоћник Јасмина Видановић, адвокат из Пирота, Српских владара 121, изјављеној против тужене Војне поште 1122 Београд, ради понишаја решења, УП-2 бр. 15-2/16 од 01.08.2016. године, у предмету престанка професионалне војне службе, у нејавној седници већа, одржаној 24.04.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбија се жалба тужиоца, професионалног војника, потпоручника на служби у Војној пошти 3706 Пожега, изјављена против наредбе команданта Копнене војске, пов. бр. ... од 06.05.2016. године, којом је, одлучено да тужиоцу престаје професионална војна служба, због неоправданог изостанка од пет радних дана непрекидно и због тога што није испунио обавезу служења у Војсци у вези са школовањем, при чему именованог разрешити од професионалне војне службе у складу са одредбама члана 117. став 1. и 5, члана 118. став 1. и члана 138. Закона о Војсци Србије.

У тужби поднетој Управном суду 26.08.2016. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа и наводи да разлози из оспореног решења не представљају разлог за престанак војне службе. Ово, јер је чланом 116. Закона о Војсци

Србије прописано да се предлог за престанак професионалне војне службе по одредбама члана 11. став 1. тачка 3. до 8. доставља старешини надлежном за доношење акта о престанку службе, у року од 8 дана од дана када је настао разлог за престанак службе, док је ставом 4. истог члана закона, прописано да је надлежни старешина дужан да одлучи о предлогу за престанак војне службе у року од 30 дана од дана пријема захтева. Имајући у виду наведено, по оцени тужиоца протекли су сви законски рокови за подношење предлога за престанак војне службе, као и за доношење решења о престанку професионалне војне службе од стране надлежног старешине. Такође, указује да није спорно да се тужилац у периоду, почев од 15.03.2016. године, налазио на боловању, те да се у време боловања запосленом не може уручити отказ. Предлаже да Суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање. Истакао је трошковник којим тражи трошкове за састав тужбе од стране адвоката у износу од 16.500,00 динара.

Тужени орган је доставио Суду списе који се односе на предмет управног спора и одговор на тужбу, у коме остаје при разлозима датим у образложењу оспореног решења. Предлаже да Суд одбије тужбу.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странке и посебно утврђивање чињеничног стања, а испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа ове управне ствари, нашао:

тужба је неоснована.

Према разлозима датим у образложењу оспореног решења тужени орган је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за престанак службе именованог, у члану 110. став 1. тачка 3. Закона о Војсци Србије, како је правилно одлучио првостепени орган ожалбеном наредбом. Ово јер је неспорно утврђено, да је тужилац изостао са службе, 05, 06, 08, 09, 12, 13, 14, 15, 16, 19, 20, 21, 22, и 23. јануара 2015. године и 13, 14, 15, 18, 19, 20, 21. и 22. маја 2015. године, што је потврђено коначним решењима команданта Војне поште 3720 Краљево, инт. бр. ... од 29.10.2015. године и инт. бр: ..., ..., ..., ..., ..., ..., и ..., сва од 29.10.2015. године, о неприпадању зараде и додатка на плату на наведене дане. Како су наведена решења потврђена од стране другостепеног органа решењем команданта Војне поште 1097 Ниш, Уп-2 бр. ... од 19.02.2016. године, при чему је из изјашњења које је заведено у Војној пошти 3706 Пожега, бр. ... од 08.04.2016. године, утврђено да је тужилац упознат са покретањем поступка престанка његове службе због неопраданог изостанка са службе, тужени орган је основом одредбе члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку одлучио као у диспозитиву оспореног решења. Тужени је ценио наводе жалбе, које се тичу рокова за покретање поступка, доношење одлуке и уручење решења за време боловања, али као се ради о инструкционим роковима који само могу довести до одговорности одређених лица због непоступања по истима, а не и до незаконитости управног поступка, при чему је решење уручено пуномоћнику тужиоца, тужени исте

оцењује неоснованим и без утицаја на другачију одлуку у овој управној ствари.

Одредбом члана 110. став 1. тачка 3. Закона о Војсци Србије („Службени гласник РС”, број 116/07,... и 101/10), прописано је да официру, односно подофициру престаје служба у Војсци Србије, ако неоправдано изостане са службе пет радних дана непрекидно или седам радних дана са прекидима у току 12 месеци.

Код оваквог стања ствари, а имајући у виду цитирану одредбу Закона о Војсци Србије, Суд налази да је правилно оспореним решењем одбијена тужиочева жалба изјављена против наредбе команданта команданта Копнене војске, пов. бр. ...-... од 06.05.2016. године, којом је, одлучено да тужиоцу престаје професионална војна служба, због неоправданог изостанка од пет радних дана непрекидно. Ово због тога што је, према налажењу Суда, тужени орган правилно нашао да је у спроведеном поступку утврђено да су у конкретном случају испуњени услови за престанак службе тужиоца, у смислу одредбе члана 110. став 1. тачка 3. Закона о Војсци Србије, јер је тужилац изостао са службе 05, 06, 08, 09, 12, 13, 14, 15, 16, 19, 20, 21, 22, и 23. јануара 2015. године и 13, 14, 15, 18, 19, 20, 21. и 22 маја 2015. године, што је потврђено коначним решењима команданта Војне поште 3720 Краљево, инт. бр. ... од 29.10.2015. године и инт. бр: ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., и ..., сви од 29.10.2015. године, о неприпадању зараде и додатка на плату на наведене дане.

Суд је ценио наводе тужбе, па је нашао да су исти неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, будући да је тужени орган у образложењу оспореног решења дао детаљне и на закону засноване разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај Суд.

Суд налази да оспореним решењем није повећан закон на штету тужиоца, па је, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одбио тужбу као неосновану, одлучујући као у ставу I диспозитива.

Будући да је тужба тужиоца одбијена, Суд је на основу члана 67. Закона о управним споровима, одбио његов захтев за наканду трошкова управног спора, у смислу члана 153. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, број 72/11...55/14), а у вези са чланом 74. Закона о управним споровима, одлучујући као у ставу II диспозитива.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 24.04.2019. године, II-4 У.12176/17

Записничар
Драгана Ранђеловић, с.р.

Председник већа-судија
Драган Јовановић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

III